

Arrest

nr. 127 579 van 29 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig Nederlands kind X, op 18 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 april 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 1 oktober 2013 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. Eveneens op 1 oktober 2013 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 25 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekers op respectievelijk 31 maart 2014 en 7 april 2014 ter kennis gebracht.

De beslissingen genomen in hoofde van verzoekster luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, 2e lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 01.10.2013 werd ingediend door: [Z. F.], Nationaliteit: Nederland ; [...]

om de volgende reden geweigerd :

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene deed op 01.10.2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende of werknemer. Ter staving van deze aanvraag legde ze volgende documenten voor: verschillende sollicitatiebewijzen bij o.a. Thuiszorg De Voorzorg, Dienstenhuis Turnhout, Landelijk dienstencoöperatief, familiehulp, 't Plankske, vacatures (schoonmaker Turnhout, dienstencheques Arendonk, Thuishelper in Turnhout, Retie en Kasterlee), een adreskaartje (Domestic Services), een overzicht van werkloosheidsuitkering van 9 tot en met 12.2014, loonfiches, attesten van tewerkstelling en C4's van haar echtgenoot, de heer [B. N.].

Als werknemer kan betrokkene alvast het verblijfsrecht niet uitoefenen. Betrokkene legt geen arbeidscontract noch werkgeversattest overeenkomstig de bijlage 19bis of gelijkwaardig voor (art. 50,§2,1° van het KB 08.10.1981)

Ook als werkzoekende voldoet betrokkene niet aan de verblijfsvoorwaarden. Overeenkomstig art.50,§2, 3° van het KB van 08.10.1981 dient een werkzoekende aan te tonen (1) ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen en (2) het bewijs te leveren een reële kans op tewerkstelling te maken. Betrokkene voldoet aan de eerste voorwaarde, maar overtuigt niet een reële kans te maken om te worden aangesteld. Betrokkene legt weliswaar een aantal vacatures voor, maar toont niet aan zich daadwerkelijk kandidaat te hebben gesteld. Die vacatures werden betrokkene doorgestuurd door de VDAB omdat betrokkene zich inschreef op een mailinglijst, dit bewijst op zich dus niets. Verder legt betrokkene een aantal reacties van potentiële werkgevers voor, telkens negatief. Enkel bij 't Plankske in Oud-Turnhout werd betrokkene opgenomen in de wervingsreserve. Wie betrokkene nog allemaal voorgaat in deze wervingsreserve en hoelang zal geput worden uit deze wervingsreserve blijkt niet uit de brief. Bijgevolg bieden deze reacties geen uitsluitel over de tewerkstellingskansen van betrokkene. Bovendien blijkt uit nazicht van het dossier en van de Dolsis-databank (databank van de RVA) dat betrokkene nog geen dag tewerkgesteld geweest is in België, zelfs niet in interimverband of op proef en dat terwijl ze al sinds 15.07.2013 werkzoekende is in België. Het is dan ook redelijk te besluiten dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond aan de voorwaarden te voldoen om het verblijfsrecht als werkzoekende te kunnen uitoefenen. Het bewijs van de hulpkas van werklozen waaruit blijkt dat betrokkene werkloosheidsuitkering ontvangt, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Voor zover betrokkene het verblijfsrecht zou wensen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan evenmin worden vastgesteld dat aan de voorwaarden is voldaan overeenkomstig art.40.§4. eerste lid. 2° van de wet van 15.12.1980. Wat betreft de werkloosheidsuitkering, deze kan niet in rekening worden gebracht. Immers, indien men begunstigde is van een werkloosheidsuitkering is men in hoofdactiviteit werkzoekende en dient dus aan de voorwaarde als werkzoekende voldaan te zijn om verblijfsrecht te bekomen. Wat betreft de bestaansmiddelen die bekomen worden uit de tewerkstelling van de echtgenoot blijkt dat zijn gemiddeld inkomen onder het bedrag ligt waaronder sociale bijstand kan worden verleend. Bovendien is betrokkene echtgenoot tewerkgesteld op basis van dag- en weekcontracten (soort seizoenstewerkstelling). Gezien de aard van de contracten, zijn de bestaansmiddelen die eruit voortkomen zeer wisselend wat bedragen betreft en onzeker naar de toekomst toe. De beschikbare bestaansmiddelen uit die tewerkstelling zijn dus EN ontoereikend EN van een onzekere aard en regelmaat waardoor ze niet kunnen aanvaard worden als voldoende bewijs om het verblijfsrecht aan te ontlenen. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene met dergelijk karig en onregelmatig

inkomen toch in haar levensonderhoud en dat van haar gezin zou kunnen voorzien. Gezien deze elementen in het dossier, kan het verblijfsrecht niet toegestaan worden.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51, §2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

De beslissingen genomen in hoofde van verzoeker luiden verder als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid en art. 51, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.10.2013 werd ingediend door: [B. N.], Nationaliteit: Marokko ; [...]

+ minderjarig kind: [B. A.], °[...], van Nederlandse nationaliteit

om de volgende reden geweigerd :

Betrokkenen voldoen niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Het verblijfsrecht van de echtgenote en moeder in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd zelf geweigerd. Hierdoor kunnen betrokkenen, zoals bepaald in artikel 40 bis §2, 1° (echtg.) en artikel 40bis §2, 3° (kind) van de wet van 15.12.1980, zich niet bij haar voegen. Het verblijfsrecht van de betrokkene en het minderjarig kind kan ook niet toegestaan worden.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig artikel 52, §4, vijfde lid en art. 51, §2 (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting wordt niet betwist dat verzoekers op 12 mei 2014 respectievelijk een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving en een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie hebben ingediend. Als gevolg hiervan werd verzoekster op 20 mei 2014 ingeschreven in het vreemdelingenregister en ontving verzoeker op 26 mei 2014 een attest van immatriculatie geldig tot 12 november 2014. De Raad benadrukt dat een dergelijke (tijdelijke) toelating tot een verblijf niet verenigbaar is met de thans aangevochten bevelen om het grondgebied te

verlaten en impliciet doch zeker de opheffing van deze bevelen om het grondgebied te verlaten inhoudt (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185.895; RvS 8 maart 2012, nr. 218.387).

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang dat zij nog hebben bij het aanvechten van de bevelen om het grondgebied te verlaten, blijven verzoekers in gebreke te duiden welk concreet voordeel een eventuele nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten hen nog kan opleveren en welk nuttig effect deze dus nog kan sorteren. Zij tonen aldus niet aan dat zij nog een actueel belang hebben bij het aanvechten van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Wel stellen verzoeker ter terechtzitting van oordeel te zijn dat voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en voor de rechtszekerheid een nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten aangevoerd is. Zij verwijzen hiervoor naar rechtspraak van de Raad van oktober 2013. Vermoedelijk doelen verzoekers aldus op het arrest van 23 oktober 2013 met nummer 112 609 van de Algemene Vergadering van de Raad. De feiten die aan dit arrest ten grondslag lagen zijn evenwel niet dezelfde als de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken. Zo werd in voormeld arrest vastgesteld dat ingevolge de eerdere nietigverklaring van een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard de verzoekende partij in ieder geval opnieuw gerechtigd was op een tijdelijke verblijfstitel. Deze vernietigde beslissing ging vooraf aan het bevel om het grondgebied te verlaten, nu verweerder pas een bevel om het grondgebied te verlaten kon geven na afsluiting van de aanvraag om machtiging tot verblijf. In casu oordeelden verzoekers ervoor om beiden een nieuwe aanvraag te richten tot het bestuur, aanvragen die in onderzoek zijn. Hierbij vormt aldus geenszins een vastgestelde onwettigheid of onregelmatigheid van het bestuur de oorzaak van het gegeven dat een onderzoek van de thans aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten zich niet langer lijkt op te dringen. Het betreft hier aldus fundamenteel verschillende situaties, waardoor de verwijzing door verzoekers naar voormelde rechtspraak in casu niet dienstig is. Gelet op de duidelijke vaststelling in huidig arrest dat de bevelen om het grondgebied te verlaten impliciet doch zeker zijn opgeheven, blijkt ook niet dat er zich enig probleem stelt op het vlak van de duidelijkheid in het rechtsverkeer of de rechtszekerheid.

De vaststelling blijft overeind dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij nog enig actueel belang hebben bij het aanvechten van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre dit de bevelen om het grondgebied te verlaten tot voorwerp heeft.

3. Onderzoek van het beroep wat de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel gericht tegen de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het fair play-beginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden

vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf.

R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1. Fair play-beginsel is geschonden:

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

In casu is dit niet gebeurd.

Waarom heeft verwerende partij zo een haast en zit zij verzoekers op de hielen?

Verwerende partij neemt een tergende houding aan.

Ondanks het feit dat verzoekers nooit hebben geleefd op kosten van de Belgische Staat is hun verblijf hen afgenomen is de nieuwe aanvraag verworpen.

2. Zorgvuldigheidsbeginsel en het formeel en materieel motiveringsbeginsel is geschonden:

De heer [B.] heeft steeds gewerkt. Ondanks het feit dat het meestal interimarbeid was, was er toch een zekere regelmaat. Hij werkt al jaren met interimcontracten, hetgeen blijkt uit het administratief dossier.

Verwerende partij heeft bovendien geen behoeftenanalyse gedaan.

Verzoekers hebben geen leningen lopen en leven ze niet buitensporig in luxe.

De middelen zijn gegrond.”

3.2.1. De Raad merkt allereerst op dat waar verzoekers in de theoretische overwegingen van hun middel ook ingaan op het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht, zij in de hoofding van hun middel niet aangeven dat deze beginselen als geschonden worden beschouwd en zij ook in de concrete toelichting van de wijze waarop de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de in hoofding van het middel geschonden geachte bepalingen en beginselen hebben geschonden niet ingaan op deze beginselen. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebreke van de vereiste concrete toelichting, dan ook onontvankelijk.

3.2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoekers geven als dusdanig ook niet aan geen kennis te hebben van de motieven die voormelde beslissingen onderbouwen, doch geven eerder aan hiermee niet akkoord te kunnen gaan. Het middel dient aldus te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers geven aan niet akkoord te gaan met de beoordeling in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen in hoofde van verzoekster dat de inkomsten van verzoeker uit een tewerkstelling niet kunnen worden weerhouden opdat verzoekster als beschikker over voldoende bestaansmiddelen het recht op verblijf van meer dan drie maanden kan genieten in België. Hierbij wordt overwogen dat het gemiddeld inkomen dat verzoeker geniet op basis van zijn tewerkstelling onder het bedrag ligt waaronder sociale bijstand kan worden verleend. Verder wees verweerder op de aard van de contracten op basis waarvan verzoeker is tewerkgesteld, met name dag- en weekcontracten in het kader van seizoentewerkstelling en stelde hij dat de bestaansmiddelen die hieruit voortkomen zeer wisselend zijn en onzeker in de toekomst. Verweerder oordeelde aldus dat de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker én ontoereikend én onzeker van aard en regelmaat zijn.

De Raad merkt op dat verweerder aldus niet betwist dat verzoeker voorafgaand aan de bestreden beslissingen heeft gewerkt op interimbasis. Hij hield rekening met de inkomsten van verzoeker uit deze tewerkstelling, doch oordeelde dat deze inkomsten én ontoereikend én onzeker van aard en regelmaat zijn. Verzoekers beperken er zich in wezen toe te stellen dat verzoeker 'steeds' heeft gewerkt, dat ondanks het feit dat het meestal interimarbeid betrof er toch sprake was van 'een zekere regelmaat' en dat hij 'al jaren [werkt] met interimcontracten'. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel geenszins als zou verzoeker 'steeds' tewerkgesteld zijn geweest in België. Zo blijkt enkel een interim-tewerkstelling in de periode februari tot en met juli 2012 en in de periode september tot en met december 2013 en dit terwijl verweerder pas op 26 augustus 2013 het eerdere verblijfsrecht van verzoeker beëindigde. Verzoeker lijkt aldus een loopje te nemen met de werkelijke feiten, minstens toont hij het door hem gestelde niet aan. Gelet op de onderbreking van meer dan één jaar tussen juli 2012 en september 2013 zoals deze blijkt uit de stukken van het dossier blijkt ook niet dat hij gedurende de voorbij twee jaar kan voorhouden dat hieruit een voldoende regelmaat blijkt. De Raad merkt dan ook op dat dit betoog niet van aard is het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen in hoofde van verzoekster aan te tonen. Dit betoog van verzoekers is in ieder geval ook niet van aard het motief te weerleggen dat de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker niet als toereikend zijn te beschouwen.

Verzoekers stellen verder dat geen behoefteanalyse werd gedaan. Zij lichten evenwel op geen enkele wijze toe op welke grond verweerder in de situatie dat hij de aanvraag van een burger van de Unie tot afgifte van een verklaring van inschrijving weigert, en vervolgens tevens de aanvraag van de echtgenoot van deze burger van de Unie op grond dat de te vervoegen burger van de Unie niet is toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden, tot een behoefteanalyse dient over te gaan. In ieder geval merkt de Raad op dat overeenkomstig artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet verweerder – bij het nagaan of een burger van de Unie beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij of zij tijdens zijn of haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk – in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening dient te houden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening dient te worden gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. De bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Verzoekers betwisten het gestelde in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van verzoekster niet dat de gemiddelde inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker lager zijn dan het inkomstenniveau onder hetwelke sociale bijstand wordt verleend. Er dient eveneens te worden aangenomen dat verweerder in voormelde beslissing rekening heeft gehouden met de aard en de regelmaat van de inkomsten uit tewerkstelling. Daarnaast merkt de Raad op dat verweerder vervolgens oordeelde dat uit het dossier niet blijkt dat verzoekster met een dergelijk karig en onregelmatig inkomen zou kunnen voorzien in haar eigen levensonderhoud en dat van haar gezin. Verzoekers stellen op dit punt enkel dat zij geen leningen hebben lopen en niet buitensporig in luxe leven. Dit betreffen evenwel vage en algemene beweringen die niet van aard zijn het onjuist of kennelijk onredelijk karakter aan te tonen van voormelde motivering. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder bij de toepassing van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet is tekortgeschoten in zijn onderzoeksplicht of ten onrechte met bepaalde concrete gegevens die verzoekers hun persoonlijke situatie kenmerken en die van aard zijn de bestreden beslissingen te kunnen beïnvloeden geen rekening zou hebben gehouden.

De overige motieven opgenomen in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van verzoekster worden niet betwist.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een incorrecte feitenvinding of onzorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissingen blijkt niet

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.4. Verzoekers betogen verder, ter staving dat het fair play-beginsel zou zijn miskend, op algemene wijze dat verweerder haastig heeft gehandeld en hen *'op de hielen'* zit. Het zijn evenwel verzoekers die op 1 oktober 2013 elk een aanvraag indienden, waarop in de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt geantwoord. Dit vage betoog van verzoekers is niet ernstig. Ook waar zij op niet-onderbouwde en gratuite wijze stellen dat de houding van verweerder *'tergend'* is, zijn zij niet ernstig. Verder stellen verzoekers dat ondanks het gegeven dat zij nooit hebben geleefd op kosten van de Belgische Staat hun verblijf is afgenomen en de nieuwe aanvraag is verworpen. De Raad merkt op dat eerdere beslissingen waarbij verzoekers hun verblijf werd beëindigd niet het voorwerp uitmaken van het thans voorliggende beroep. Het gegeven dat verzoekers nooit ten laste waren van de Belgische Staat toont daarnaast nog niet aan dat het bestuur oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, verdragingsmanoeuvres of overdreven spoed, zou hebben aangewend. Een schending van het fair play-beginsel kan niet worden vastgesteld.

3.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS